

מכתביו של רוק

טובים ישראל חוש, המשתרש והולך בחיי החברה: בייב פארטי. זה בערך כמו בוטל פארטי, אבל באים עם בייב יחד עם הבוטל.

ללא שמץ ליקוק

אם לא איכפת לך לקרוא מליצות תרי סר בפרוסה, הרי (1091/1) הוא בדיקו מה שרשם הרופא בשבילך. אני בטוחה שיספר לך במכתביו הראשונים איך שהלך לטייל על גפי מרומי קרת ואיך ששמע את כנף הרגלים הנעלסת, ולולי אני אם מכתביו לא יסתיימו במשהו כמו "לעתיד פתרונים". כדי לתת לך מושג, ראי איך הוא כותב לי: "אכן, גם אני כורע ברך לפניך ונצרך למדורך. זו לי השנה השלישית שאני קורא בתארה את העולם הזה ותאמיני או לא — מעולם לא התעכבתי יתר על המידה באר תו עמוד בו מתפרסם המדור שלך. עד ש באקראי — לפני כשבועיים, בשעת שיעומם גדולה, החילתי קורא את דבריך. ומה אומר? כסתור ופרח! נופת צופים! אין לי אלא להתחרט על שפסחתי על מדורך עד עצם היום הזה.

"ואל נא, רותי, תסיקי מהקטע הקודם שחמד אנוכי לצון אש שמא לשון תנופה נוקט אני על מנת שתיעטרי לבקשתי. לא! ועוד פעם לא רבתי! כל שכתבתי הינם קושט דברי אמת. ללא שמץ של ליקוק, ואף לא קורטוב של שקר.

"ומה בקשתי? שחי ואגלה לך סוד יסודי, אומרים נעורים יש בעולם — היכן נעוריי? אמר משורר אחד. ומשורר אל מוני שני הוסיף ואמר: לו ידעת מה קר, להיות בעולם — עירי ועקר, ויד האשה כה חמה וגמישה!

"אה! לו ידעת?!?!!"

"ובכן, אני עבדך, תר ומבקש לי נערה כלבבי. וכבר אמר הפסימיסטן מכל אדם: אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל אלה לא מצאתי.

"אני מקהה שבאמצעות מדורך ילך לי — ואמצא את שאני מחפש. הגחתי מרחם ואמל לפני עשרים ואחת שנה. לפני שלושה חודשים השתחררתי מזה"ל, ובעוד חודשיים אני מתכוון להתגייס לחיל הלומדים באוניברסיטה העברית בירושלים. אני לא מעשן וגם לא יורק. קצת מרגיש את עצמי לאח רונה בודד אך, ברור, לא בוד. אם תמצא נערה בסביבות 19-17, הגרה בתל-אביב או חיפה או בסביבות הערים האלה, הי מוכנה לשלוח מזור לפנשי האומלה — ברוכה תהא.

"רק את, רותי, שלא תסיקי שכותב הי מכתב הזה מחזיק ביד האחת גלובוס ובשנייה אקדח מכון לרקח. לא! אינני מיואש כמו שאני נשמע. לפעמים מצב רוחי מגביה למרומים, ויש והוא שח' לתחתונים." אור!

עיר, מושב, קיבוץ

שאהיה טובה היום ולא אומר דבר על (1091/2) המבקשת להתכתב עם "בחור רציני מן העיר, מושב או קיבוץ, בגיל 25-30, המתעניין בספרים, טיולים בארץ, מוסיקה קלאסית ועוד נושאים על החיים?"

אוקויון

שרה אביאני בת ה-22 נראית, מדברת ומנסה לעשות רושם של שושנה דמארי במהדורה שנייה ובלתי מעובדת. שרה הי יפהיה, בעלת שיניים צחורות-צחורות וי גומה בסנטר, היא חברה בלהקת פריגור, או שמא צריכה הייתי לומר תיאטרון? לא שאלה אם היא זמרת היא משיבה בענוה, בקול עמוק ואיטי: "לא, מזמרת". היא טוענת שאין זה נכון שהיא מחקה בשירתה את שושנה דמארי. "אני רק דומה לה". היא אומרת וממלמלת שכלל התיימן יות יש משהו מן המשותף. שרה איננה מתפקדת בהופעותיה, לומדת גם פיתוח הקול ואיטליקית באקדמיה למוסיקה. "תוך שנתיים אדע אם אהיה פעם זמרת" היא אומרת.

אם לא, ימצא לה מה לעשות. שרה היא גם ציירת אופנה ותופרת בעצמה את שמי לותיה הנאות. היא גם קצת מבולבלת. לי רגע היא אומרת שהיתה יכולה להיות רגרת-בת טובה, וברגע שני היא טוענת שהיא שונאת לבשל. אבל תודו שהיא חמת, דה, ואם לספוט לפי צליל דיבורה — יש לי חשד שהיא יודעת גם לשרי.

כשהוא אומר "גלויות" אני נזכרת בי משהו שאמר פעם איזה רוסי חכם, בטח כשהיה שתוי מודקה ומדוכא: "אל תכתבו על הגלויות לנצח, משום שהנצח חוזק והי גלויות נשארות".

מאדם המתחרט על עברו, שתכוב לי ר אענה לה על כל שאלה שתשאל. אני יליד הארץ, שירתי בצה"ל, גלחתי בסניג והיום אני נלחם עם עצמי. והייתי רוצה שותפת למלחמתי. יש הרבה לכתוב ואת זה אני משאיר לאותה הגיבורה שתכתוב לי."

רק לשמה

(1091/6) תשיב רק לאלה המתכונים בי אמת רק להתכתבות והתכתבות לימה. מכי תבה, אני שמחה לומר, היה קצר ביותר. היא אומרת בו שהיא רוצה להתכתב עם נער, בחור ו/או גבר החושב שכבר הגיע לגיל ההגיון. היא באמת מותק. שום מלה אינה מוזכרת על קולנוע, גבוהים, שחורים וגאים וחוש הומור. כלב זה שלא כותב אליה.

כן, הא?

אם זו תעודת המלצה מספיק טובה השי בילכם, או החברה אומרים על (1091/7) ששתייהן חמודות מאד. הן חילולות, נמצאות ביחידה מרוחקת, ורוצות להתכתב עם שני צעירים על כל נושא (אל תהיו ציניים) בת נאי שיהיו מעניינים.

הן מתעניינות בכל מה שעלולות להת עניין בנות בגילנו, החל במוסיקה גאו ר כלה בספרי פילוסופיה (עלינה?).

באמת שלא נעים לי לומר אבל הן מבק שות דם ותמונה.

התחמקות נמוסיות

בחנות, במכירה הכללית

לא, תודה, אני רק מסתכלת. לא תודה. הו, האם יש לכם שמלה כזו בצבע ביו? במידה 42? מספר 244? לא? אין כל טעם למדוד אותה? לפעמים אני אפילו לובשה מידה 40. תלוי מי מייצר את השמלות. כן, כמובן שאני בטוחה. אח, יש לכם 42. יופי, בחום? לא, לעולם אינני לובשת חום. לא, אין לי כל רצון לנסות. כן, אני יודעת שזה מתאים עם ירוק. אבל זה לא בשבילי. תודה.

כשמומינים אותך ואין לך חשק

הו — כמה נחמד מצידך. טיול ופיקניק? גהרה, השבת? אהנו... אינני בטוחה כל כך. לעולם אין לדעת, את יודעת. להביא גם בגדי ים? יוצא מן הכלל. תראי, לא איכפת לך אם עוד אתקשר אתך? יש לי מועד הרגשה שבעלי אמר משהו על הצורך להיות באיזה מקום בשבת. או אם לא איכ פת לך. כן — אני אתקשר אתך. שלום."

ציפור קטנה לחשה לי...

ידיי מנוסי, העומד בימים הקרובים ביותר לצאת למסע לאפריקה, רוצה כנראה להשאיר אחריו פס. קודם כל אמר לי שהוא מעיין באפשרות לכתוב מחזה בשם מלחמת העוברים ונגד השבים. אחר כך הביע כל מיני דעות על כל מיני אנשים, כמו ירוחם כהן, אחרי שחזר מאנגליה, נעשה מומחה לערבים (בעיקר לערבי בידור); יר חנן זרואי: המלחין ההונגארי הטוב ביותר בארץ; יוסף כנאי — הזמני הקבוע ביותר בחבימה; יהודית (ג'ודי) עמיר: "כל פעם שאני רואה אותה בשק, אינני יכול שלא לחשוב על המרצע"; אילנה רובינא: "אחרי שחזרה מאיטליה, אפשר לראות שלמדה זימרה"; דן בראמון: "שגעון הגדלות שלו אינו יודע גבול. לאח רונה הוא מציג את עצמו כחיים חפר... הפסנתרנית פנינה לרצמן הזומנה לנגן במסיבה. מאחר שלא דיחק במתן פרטים, סבורה היתה פנינה שהמסיבה היא לכבוד נעילת תערוכת העשור, באה לבושה שמלה החושפת את כל הגב. היא אמנם הראתה את גבה, אבל כדי להימלט, כאשר נוכחה שהמסיבה היא לכבוד אלופי התניץ... מרכלים שהמצילים הידועים אמיל וינס קו מתכונים אף הם להתייצב בפני אר סאליבן, אחרי שהתברר להם ששם תוכניתו הוא מחנך אל חוף... משהו על הענחה של סימון דימון, הווכה מס' 2 בחירון התניץ. כאשר הגיעה לצרפת, הי היה באזורי העתונאים בשדה-התעופה אור לי: "אלמלא סירתי בארץ ששה ימים, הייתי מנצחת את עמוס הכם".

בכפר וארבורג, נגיש, אחרי ההופעה, אדם אל חנה אהרונל, דיבר אתה אידיש, אמר לה שלא תעשה את עצמה. הוא הרי יודע שהיא אינה תימניה, שמהה הוא אנה אהרונסקה והוא ראה אותה במו עיניו מופיעה בפולין. יש לו עדים, אפילו.

הוי

קל וחומר

בכפר היטיב, ניסתה נערה בת 15 להתאבד עלידי בליעת כדורי רעל, אחרי שאחותה קראה לה "חמורה".

"עוד לא אכלנו..."

ירושלים, אחרי שנגני תזמורת קול ישראל השמיעו בסיום מבחן התניץ הבינלאומי את ההמנונים הישראלי, הצרפתי והברזילאי בצורה מסולפת ומעוררת גיחוך, התברר כי הנגנים החליטו למחות בצורה זו על שהחזיקו אותם חמש שעות במכלאה, לא נתנו להם לאכול או לשתות.

מורה נבוכים

פאנאנג, מלאיה, התבקש המדיום קארים בן עוסמאן, בסיאנס ספיריטואליסטי, לגלות את המקום בו הוחבאה גחיתו של אדם שנרצח בסיכיות שלא הובררו, הוביל את השוטרים למקום הקבורה, נאסר מיד, והואשם בביצוע הרצח.

ביר ארוקה וברגל נטויה

ירושלים, החליטו עובדי היכל שלמה ועובדי הרבנות הראשית להקים שתי קבוצות כדורגל אשר יתחרו רק זו בזו, ולא להתמודד עם קבוצות חילוניות.

מר ממוות

רמת-גן, נישג גבר עצבני לבית מרקחת, ביקש לקנות גלולות רעל, נענה עלידי הרוקח: "רעל אין לי אבל יש לי נפטלין", קנה את הנפטלין, אבץ מתגולל בגן-ציבורי כשהוא מתעמת בהר עלת קיבה, אחרי שבלע חמשה כדורי נפטלין.

כיבוד הורים ומורים

ורשה, פולין, אחרי שבתו גסלה בכתיבה בבית-הספר, רצח אב גאה את מורה, הסביר במשטרה: "כבודי זהאי שי לא הירשה לי להשפיל את עצמי עד כדי כך."

הקללה והברכה

עכו, בתערוכת הפולקלור של המיעוטים, התבקש פקיד להציג את ספר הקוראן, לפתחו בפרק המדבר על יחסי אחוה בין המוסלמים לשאר העדות, פתח את הספר בפרק האפתחה (הפומח), הציג את דפי דחאק במקום המכנה את היהודים כמקוללים ואת הנוצרים כטועים.

המערב הפצוע

סאן-ג'וסטו, ארגנטינה, נחת טייס מטוס פיפר נחיתת-אונס על גבו של סוס, יצא בשלום, נוכח לדעת כי הרג את הסוס ורוכבו אשר על גביהם נחת.

לעזאזל המוות, העיקר הבריאות

אילת, שמעו תושבי העיר צרוורת ריות של מקלעים מכיון הגבור, מיהרו לתפוס בושק, יצאו לכיוון הירות, גילו כי היו אלה פקידים חתוק דומת לי שאחרי שאלו במחסניהם הרעל להשמדת כלבים שוטים, יצאו להרגם בעזרת תתי מקלעים.

גיים המישי

בריטל, אחרי שהרוסים החלו למכור בביתנם בתערוכה הבינלאומית תבניות ספוטניקום, המשמיעים חתוק דומת לי איתות המשודר מהלחיון הסובייטי, גילו תיירים סקרנים כי מנגנון התיקוק שבתוך הספוטניקום הוא מתוצרת שהיצרתי.

דיאמה

נהריה, דפק קצנץ על דלתה של בעלת פנסיון, ביקש נדבה באמרו: "גברת, שלושה ימים כבר לא אכלתי, וזה בתשובה: הפעם אני נותנת לך, אבל פעם שניה אל תעשה זאת, זה מוזק בריאות".
